

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **R. G.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2025, č. j. OAM-577/ZA-ZA11-ZA13-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení

mezinárodní ochrany podané dne 19. 5. 2025 tak, že žádost se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce žalobou napadl rozhodnutí v celém rozsahu, neboť žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a své závěry řádně neodůvodnil. Namítal, že ve vztahu k němu nelze Arménii považovat za bezpečnou zemi původu. Domněnka bezpečné země původu je vyvratitelná a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k žadateli lze zemi považovat za bezpečnou. Měl za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost za zjevně nedůvodnou, neboť pro takový závěr žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů a nezjistil řádně skutkový stav. V důsledku toho napadené rozhodnutí nemá oporu ve spise. Žalobce v řízení tvrdil, že nebezpečí konfliktu s Ázerbájdžánem je v zemi stále aktuální a dochází k nezákonnému trestání lidí.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.
4. Podáním ze dne 7. 1. 2026 zástupkyně žalobce oznámila soudu převzetí právního zastoupení žalobce, k žalobě však již ničeho doplněno nebylo.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť při rozhodování vzal v úvahu všechny žalobcem tvrzené skutečnosti a opatřil k nim relevantní a aktuální informace týkající se situace v Arménii, a tudíž vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Arménie se podle příslušné vyhlášky považuje za bezpečnou zemi původu. Žalovaný na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Arménii a na základě výpovědi žalobce shledal, že v jeho případě jí lze za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu považovat. Žalovaný napadené rozhodnutí považoval za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž argumentace žalobce není způsobilá závěr o zjevné nedůvodnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zpochybnit. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 19. 5. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v rámci poskytnutí údajů uvedl, že je státním příslušníkem Arménské republiky má manželku a dceru, přičemž obě disponují oprávněním k trvalému pobytu na území ČR. Žalobcův syn rovněž v současnosti žije v ČR, má zaměstnaneckou kartu. Do ČR žalobce přicestoval už v roce X, měl zde pracovní vízum. Žalobce také sdělil, že byl v ČR pravomocně odsouzen ke dvouletému podmíněnému trestu, dne X mu podmínka skončila. K důvodům své žádosti žalobce uvedl, že si chtěl prodloužit pobyt, ale kvůli podmínce mu to zamítl, požádal o pomoc právníka, ten však udělal chybu a pobyt mu nebyl prodloužen. Žalobce má v ČR rodinu, kterou nemůže opustit.

8. Během pohovoru k žádosti konaného dne 22. 5. 2025 žalobce sdělil, že je v Arménii špatná situace a není tam práce, podnikání mu nevyšlo, proto v roce X vycestoval. Měl v ČR zaměstnaneckou kartu, která mu nebyla prodloužena, protože měl v ČR podmínku. Konstatoval, že by si svůj pobyt v ČR mohl legalizovat prostřednictvím sloučení rodiny, ale nenašel si čas to zařídit. Výslovně pak uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, aby legalizoval svůj pobyt na území ČR. V ČR se živil různými povoláními. V Arménii měl ekonomické problémy, protože tam byl problém sehnat práci, začal proto podnikat ve výrobě nábytku, ale magistrát mu nařídil (z ekologických důvodů), aby své podnikání přesunul z dané lokality na jiné místo, nicméně někdo jiný začal na jeho původním místě podnikat. To žalobce urazilo a vedlo ho k vyřízení pracovního víza v ČR a odjezdu z Arménie. Připustil, že se rozhodnutí magistrátu nijak nebránil, na žádné orgány se při řešení svého problému neobrátil. Při vycestování ze země žádné problémy neměl. V ČR žádné jiné příbuzné kromě manželky a dvou dětí nemá, žije s manželkou a synem, oba pracují, dcera už bydlí jinde. V Arménii má sestru a matku, je s nimi v kontaktu. Na otázku, čeho se obává v případě návratu do Arménie, odpověděl, že by došlo k oddělení od jeho rodiny, tu nechce opustit. Chce mít v ČR doklady, aby zde mohl s rodinou pobývat a pracovat zde.
9. Součástí spisu je Informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí Odboru azylové a migrační politiky (OAMP) Ministerstva vnitra ČR – Arménie – Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu ze dne 4. 9. 2024.
10. Dne 19. 8. 2025 se žalobce dostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí. K Informaci OAMP uvedl, že takhle to v Arménii nefunguje, v Arménii totiž stále ještě trestají lidi nezákonným způsobem. Dodal, že jeho osobně se to netýká, ale že hovoří obecně. Navíc se mu nelíbí, jak se neustále ustupuje Ázerbájdžánu. Zopakoval, že tu chce bydlet, pracovat a starat se o rodinu, žádal, aby mu to bylo umožněno. Jeho advokát udělal chybu, místo o dlouhodobé vízum požádal o prodloužení zaměstnanecké karty, a to mu bylo odmítnuto. Byl sice odsouzen za ublížení na zdraví, ale podle něj to bylo jinak, neměl však důkazy. Podklady do správního spisu doplnit nechtěl.
11. V napadeném rozhodnutí ze dne 19. 8. 2025 žalovaný shledal, že jediným důvodem vedoucím žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace jeho pobytu v ČR, kde žije jeho manželka a děti. Dále konstatoval, že žalobce pochází z Arménie, která je Českou republikou podle § 2 bodu 3. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Na základě materiálu Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu, stav září 2024, žalovaný zjistil, že v Arménii obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, její občané nebo osoby bez státního občanství jí neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu, Arménie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem lidských práv. Na základě výše uvedené informace o zemi původu a na základě výpovědi žalobce shledal, že v jeho případě Arménii lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu. Konstatoval, že mezinárodní ochrana je specifickým institutem, který neslouží jako alternativa při neudělení jiné formy pobytového oprávnění (v daném případě žalobce pozbyl

zaměstnaneckou kartu), přičemž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Podle žalovaného žalobce svou žádost nespojoval s žádnými problémy ve vlasti, motivován byl pouze tím, aby mohl v ČR setrvat se svou rodinou a pracovat. Dodal, že žalobcem popsany problém s magistrátem, který mu neumožnil dále podnikat, se žalobce nepokusil nijak řešit, na takový postup si u příslušných orgánů nestěžoval a namísto toho se rozhodl opustit vlast. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou. Vzhledem k ustanovení § 16 odst. 4 zákona o azylu pak žalovaný nepřistoupil k hodnocení důvodů pro udělení azylu ani pro udělení doplňkové ochrany.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Po provedeném řízení soud shledal, že žaloba není důvodná.
13. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu: *Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
15. Podle ust. § 16 odst. 4 zákona o azylu: *Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
16. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu: *Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) k) bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*
17. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb.: *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu (...) 3. Arménii (...).*
18. Z výše citovaného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je patrné, že povinnost prokázat, že určitý stát označený Českou republikou za bezpečnou zemi původu za takový ve vztahu

k němu označit nelze, leží na žadateli. Bylo tak nezbytné hodnotit, zda žalobce dostatečně tvrdil a prokazoval, že Arménie konkrétně ve vztahu k němu bezpečnou zemí původu není. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, vyplývá, že „[i]nstitut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“

19. I ve své následné judikatuře k institutu zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu pro zjevnou nedůvodnost NSS judikoval, že pochází-li žadatel z bezpečné země původu, u níž není důvod se domnívat, že porušuje práva vlastních občanů nebo mezinárodní závazky, je to žadatel, kdo musí prokázat opak (srov. usnesení NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32). NSS v usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32, shrnul, že „[p]okud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“ Obdobně rovněž viz usnesení NSS ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, usnesení ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, usnesení ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 32, či usnesení ze dne 4. 12. 2020, 3 Azs 129/2020 - 68. NSS pak v usnesení ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 34 potvrdil, že na základě ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu [pozn. soudu dnes § 16 odst. 4] „nedochází ze strany žalovaného k hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b téhož zákona.“
20. Z uvedeného plyne, že pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné musí být splněny následující podmínky: 1) žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu a 2) žadatel o udělení mezinárodní ochrany neprokáže, že v jeho případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně, to znamená, že v případě nesplnění jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat.
21. Soud se tedy zabýval tím, zda v daném případě byly obě shora uvedené podmínky pro postup dle § 16 odst. 2 zákona o azylu naplněny.
22. Podle ustanovení § 2 bodu 3. vyhlášky č. 328/2015 Sb. je Arménie považována za bezpečnou zemi původu, přičemž takový závěr učinil i NSS např. v usnesení ze dne 26. 2. 2025, č. j. 2 Azs 276/2024 - 36, když označil Arménii za bezpečnou zemi původu.
23. Během správního řízení nebylo žalobcem prokázáno, že ve vztahu k jeho osobě nelze závěry o bezpečnosti Arménie jako země původu aplikovat. Žalobce totiž ani netvrdil, ani neprokázal, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním

osobám v obdobném postavení. Žalobce jako hlavní důvod své žádosti o mezinárodní ochranu akcentoval svou snahu zůstat na území České republiky se svou rodinou a získat pobytové oprávnění, o které přišel v důsledku své trestné činnosti. Takové důvody zřetelně žádné azylově relevantní aspekty ve vztahu k zemi původu, které by mohly vyvrátit koncept bezpečné země původu, nenaplnují. Žalovaný se přitom s těmito tvrzeními žalobce vypořádal.

24. Žalobce dále v řízení tvrdil, že měl v zemi původu problém sehnat práci, podnikal, přičemž magistrát mu nařídil (z ekologických důvodů), aby své podnikání přesunul z dané lokality na jiné místo. Ani ze samotných těchto tvrzení však neplyne, že by žalobci v zemi původu hrozilo pronásledování či riziko vážné újmy (natož riziko zvýšené), daná tvrzení se s obsahem těchto pojmů zcela míjí. Nadto se žalobce ani ve vlasti nesnažil jakkoli své problémy řešit a využít proti postupu magistrátu prostředky obrany. I s tímto tvrzením se přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. K tomu je třeba dodat, že žalobce tato svá tvrzení ani žádným způsobem neprokázal. V případě bezpečných zemí původu přitom platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany, neboť možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany je jednou z podmínek nezbytných pro zařazení státu na seznam bezpečných zemí původu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006 - 149).
25. Žalobce při seznámení se s podklady dále uvedl zcela obecné tvrzení, a sice, že v zemi původu dochází k nezákonnému trestání, nicméně rovněž uvedl, že takové postupy se jeho osoby netýkají. Takové tvrzení se tedy nijak netýkalo konkrétně žalobce a nelze vytýkat žalovanému, že se jím z hlediska § 16 odst. 2 zákona o azylu blíže nezabýval. Stejný závěr lze učinit i o žalobcově tvrzení, dle kterého se mu nelíbí, jak se stále ustupuje Ázerbájdžánu (což v žalobě modifikoval tím, že hrozí konflikt s tímto státem). Jde o zcela generalizované tvrzení ohledně obecné politické situace bez jakéhokoli vztahu k situaci žalobce. Nijak z něj neplyne, že by žalobci v zemi původu hrozilo zvýšené nebezpečí pronásledování či vážné újmy. Žalovaný proto nepochybil, pokud se jím v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže nezabýval.
26. Z uvedeného plyne, že žalobce ve vztahu k jeho osobě žádné skutečnosti implikující nebezpečí pronásledování či vážné újmy netvrdil, ani neprokázal. Přesto žalovaný též shromáždil dostatečně aktuální a adresné informace (tj. Informaci OAMP ze dne 4. 9. 2024), na základě kterých hodnotil situaci v zemi původu, a ověřil, že Arménii lze i aktuálně za bezpečnou zemi původu považovat. Z této zprávy, která vychází z řady různých zdrojů, zjistil též poslední politický vývoj, avšak zásadní změny či rizika z hlediska politické a bezpečnostní situace neshledal, a tedy ani důvod k věcnému posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Z této zprávy též plyne, že spor mezi Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach byl již ukončen. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalobce pak žádné konkrétnější námitky ke shromážděným podkladům neuplatnil, pouze obecně zpochybňoval jejich dostatečnost.
27. S ohledem na shora uvedené lze shrnout, že v daném případě byly naplněny podmínky pro postup dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. Žalobce v posuzovaném případě neuvedl žádné důvody, pro které by Arménie ve vztahu k jeho osobě neměla být považována za bezpečnou zemi původu a které by proto měly vést žalovaného k meritornímu posouzení jeho žádosti z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až

§ 14b zákona o azylu. Soud také konstatuje, že žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, které řádně zhodnotil a vyvodil z nich správný právní závěr. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise. Napadené rozhodnutí je dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

28. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. února 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně